15.11.2026.

Mācītājs Colvin MacPherson

Prieks par Dieva Vārdu

Žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, mūsu Kunga un Pestītāja, Jēzus Kristus! Āmen.

Šodien slēgsim savā sirdī un pārdomāsim Dieva vārdu, kā tas rakstīts 119. Psalmā 162:

Es priecājos par Tavu Vārdu kā tāds, kas ieguvis lielu kara laupījumu!

Debestēvs!
Mēs priecājamies par Tavu Vārdu un mēs priecājamies par šo iespēju atkal sanākt kopā. Mēs izlūdzamies, lai Tavs Vārds šodien tiešām dziļi jo dziļi iesakņojas mūsu sirdī un lai Tas mūsos izraisa Svētā Gara augli – prieku. Mēs izlūdzamies Tavu svētību un saņemam Tavu Vārdu ar pateicību. To visu mēs lūdzam Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Mīļie draugi Jēzū Kristū!

Pagājušo nedēļu mēs ar Lindu nācām mājās no pastaigas un mūsu ielā satikām vienu paziņu, kas dzīvo dzīvoklī uz mūsu ielas stūra. Laiku pa laikam mēs parunājamies ar viņu. Viņš ir liels Austrālijas futbola kluba "*Sidney Swans*" atbalstītājs tāpat kā es.

Mums ir daudz par ko runāt, un torīt varēja manīt, ka viņš bija par kaut ko ļoti uzbudināts. Viņš bija ļoti priecīgs un varēja redzēt, ka viņš gribēja kaut ko mums pastāstīt.

Viņš stāstīja mums, ka tam tikko ir izdevies nopirkt māju netālu nākošajā rajonā, nākošajā priekšpilsētā, jo viņam ir pieticis dzīvot dzīvoklī.

Mēs pārrunājām, ka dzīvoklī nav tik labi kā savā mājā. Savā mājā tu esi saimnieks. Dzīvoklī tu vienmēr esi saistīts ar citiem cilvēkiem.

Tu esi saistīts ar dzīvokļa īpašnieku kopības maksājumiem un daudzām citām lietām. Ja gribi taisīt remontu, tu daudzus remontus nevari taisīt: tev ir jādabū atļauja no visiem citiem.

Tev nav pārāk daudz kontroles arī par šiem maksājumiem, par likmēm, jo, ja kaut kas ir jālabo, tad visiem ir jāmaksā.

Turpretī, ja tev pašam ir sava māja, tu dari, kā tu gribi: labo, ja tu gribi, ja negribi – nelabo, tā ir tava darīšana. Tev ir daudz lielāka brīvība. Un mums ir prieks par viņu, ka viņam ir izdevies un ka viņš ir laimīgs.

Es domāju, ka vienmēr ir jauki, ja tu satiec kādu, kas burbuļo kā strautiņš, kas ir priecīgs, kas grib tev kaut ko jauku pastāstīt, jo ir tik daudz negatīvu domu un negatīvu valodu visapkārt.

Ir jauki, ja kāds atnāk un pastāsta tev kaut ko labu, un tas tevi iepriecina. Vai nav tā – kad mums kaut kas labs notiek, mēs gribam dalīties, mēs gribam kādam pastāstīt?

Pagājušo svētdien, ejot ārā, pie durvīm kāds no jums man teica: "*Es šodien manīju, ka tev ir liels prieks par Dieva Vārdu*." Jā, man ir! Un uz to es saku – slava Dievam!

Mana vēlēšanās ir, ka mums katram būtu liels prieks par Dieva Vārdu. Vienā psalmā ir rakstīts – *es priecājos iet uz Tavu namu*. **(Ps. 122:1)** Es priecājos būt baznīcā, es priecājos atvērt Tavu Vārdu.

Šodienas lasījums: **"Es priecājos par Tavu Vārdu kā tāds, kas ieguvis lielu kara laupījumu." (Ps. 119: 162)** Un uz to mēs sakām: "*Āmen*!"

Lai Dievs dod, ka mums vienmēr būtu prieks par Viņa Vārdu, jo – Tas ir Dieva Vārds! Dievs pats uz mums runā, un šis Vārds ir dzīvs. Tas ir spēcīgs, Tas nemainās.

Dieva Vārds ir nelokāms, nelaužams, Tas ir mūžīgs. Un kā mēs pārdomājām pagājušo svētdien – Tā ir mūsu dienišķā maize, Tā ir mūsu Dzīvības maize, kas mūs uztur.

Mēs pārdomājam, ko Jēzus sacīja: **"Es esmu Dzīvības maize". (Jāņa 6: 35a)**

"Es priecājos par Tavu Vārdu," raksta psalmists. Un es varu to teikt pats par savu dzīvi.

Visu savu mūžu, kopš es varu atcerēties, no pašas bērnības esmu priecājies par Dieva Vārdu. Sekot Tam ir dzīvība, drošība.

Mēs visi ļoti labi zinām, ka nekas daudz jau dzīvē nav drošs. Dzīve ir ļoti, ļoti mainīga, tāpat kā laiks pašreiz ir mainīgs: vienu brīdi ir silts, nākošo – jau auksts.

Daudz lietu, ko mēs kādreiz pieņēmām pirms 30, 40 gadiem, vairs šodien tādas nav. Toreiz bija normāli, šodien – vairs nav.

Mēs jūtam, ka cilvēki patiešām paliek arvien vairāk un vairāk patmīlīgi un, man šķiet, ārišķīgi, mantas kārīgi, meklē tikai savu labumu.

Ar daudziem cilvēkiem ir tā, ka viņi daudz ko sola, bet nekas daudz nesanāk. Kaut kā biežāk un biežāk sarunās ar Lindu mums iznāk teikt – tā kā mākoņi bez lietus. Izskatās, ka būs kaut kas, bet nekas nesanāk. Daudz sola, bet nekā nav – mākoņi bez lietus.

Mēs zinām, ka dzīve var vienā acumirklī izmainīties. Tu vari pēkšņi saslimt, pēkšņi kāds tuvinieks aiziet mūžībā.

Var notikt kāda nelaime, kāda katastrofa. Kur tu griezies? Kur tu saņem spēku un iedrošinājumu, ja ne šeit? Ja ne šeit, tad – kur? Kur? Pudelē? Zālēs? Tas neko daudz nedod.

Man ir tik ļoti žēl cilvēku, kas nezina Dieva Vārdu, kas nezina Dievu, kas nezina Viņa apsolījumus, kas nelasa Bībeli.

Ja tu nelasi šo Grāmatu, ja tā nav tavas dzīves centrā, tu esi it kā iebraucis svešā zemē: tu nezini valodu, tu nezini, kā rīkoties ar valūtu, tu nezini, kur iet un ko darīt. Tu esi svešā vietā bez orientācijas, bez ceļa kartes, bez palīdzības.

Dzīve nav viegla, un Dievs nekad nav domājis, lai mēs dzīvi dzīvotu vieni paši. Viņš nekad nav paredzējis, ka mēs tiksim galā. Tāpēc Viņš ir devis mums Savu Vārdu.

Viņš ir devis mums Savus apsolījumus, lai mums būtu ceļa karte, lai mums būtu atbildes un lai mēs zinātu, kā orientēties un kā uzvesties iepretim Viņam un iepretim viens otram.

Un šajā Grāmatā ir atbildes visiem tiem jautājumiem, ko agrāk vai vēlāk katrs cilvēks prasa un pārdomā: *Kas ir dzīve*? *Kā radās šī pasaule*? *Kāpēc es te esmu*? *Kāpēc it tik daudz nelaimes pasaulē*? *Kāpēc cilvēki ir tik ļauni*? *Kas notiek pēc šīs dzīves*? *Kas ir aiz nāves*? *Vai ir Dievs*? *Un ja ir, kā es pie Viņa tieku*? – un tā tālāk.

Šos jautājumus un tik daudz vairāk Dievs mums atbild. Dievs mums to ir devis. Un Viņš atklāj mums to lielo patiesību, to Labo Vēsti, ka Viņš ir un ka Viņš mūs katru mīl. Ka mēs neesam šeit tikai kaut kāda kosmosa gadījuma dēļ, nē! Mēs esam Viņa roku darbs.

Mēs esam radīti, un Viņam ir nolūks un plāns priekš mūsu dzīves. Un ir nolikts laiks. Un Viņš vienmēr ir nomodā pār mums.

Mēs nekad neesam vieni. Un es varētu turpināt līdz dienas beigām un es vēl tikai būtu sācis paskaidrot lietas.

Dieva Vārds mums atklāj Dievu un atklāj mums, ka Viņš ir Mīlestība un - pašā kodolā evaņģēlija vēsts ir: **“Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” (Jāņa 3:16)**

Un ja šis ir vienīgais pants, ko mēs zinām no Dieva Vārda, ar to mums pietiek. Dievs tevi un mani ir tik ļoti mīlējis, ka Viņš ir dāvājis mums Savu Dēlu, kas izpircis mūs no grēka un nāves, un dāvā mums mūžīgo dzīvību.

Un to visu Dievs dara, jo Viņš tik ļoti mūs mīl. **“Es priecājos par Viņa Vārdu kā tāds, kas iegūst lielu kara laupījumu.” (Ps. 119: 162)**

Dieva Vārds ir visvērtīgākā lieta, kas tev ir. Visvērtīgākā lieta. Un tā ir vienīgā, kas tev ir, kura pastāvēs mūžīgi.

Tas ir, kāpēc Jēzus skaidri un gaiši māca, ka **“Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra Vārda, kas iziet no Dieva mutes.” (Mat. 4: 4b)** Tas ir, kāpēc Viņš arī sacīja: ***Ko tas cilvēkam līdz, ka tas iemanto visu pasauli, bet pazaudē savu dvēseli*? (Lūk. 9: 25)**

Tieši šie Jēzus Vārdi bija tie, kas mudināja mani paklausīt Dieva aicinājumam un iet studēt par mācītāju, jo tai laikā es apsvēru, vai sekot Dievam, vai iet pasaulīgo ceļu, un mācītājs vienā spredikī rādīja man ar pirkstu un teica: ***Jēzus sacīja: Ko tas cilvēkam līdz, ka tas iemanto visu pasauli, bet pazaudē savu dvēseli*? (Lūk. 9: 25)**

Pasaulei nav nekā līdzīga, ko dot. Nav! Dieva Vārds ir visdārgākā manta, jo Dieva Vārds ir patiesība, – pasaule ir pilna ar meliem.

Man negribas vairs lasīt ziņas, jo ir tik grūti atšķirt, kas ir patiesība un kas nav. Ir tik daudz muļķības, tik daudz lietas tagad, ko tu skaties un domā – vai tas ir īsts, vai nav?

Tu skaties uz bildēm un domā – vai tās ir īstas vai mākslīgā intelekta ražotas? Bet ar Dieva Vārdu – tu zini, ka Tas ir īsts un ka Tas nekad nemainīsies, un ka aiz Tā ir pats Dievs. Viņš ir Tas, kas dod segumu visam, ko Viņš ir sacījis.

Es zinu un jūs zināt no dzīves pieredzes – cilvēki sola visādas lietas, bet mēs, latvieši, sakām: "*solīts makā nekrīt*". Un diemžēl – bieži tā ir.

Tik daudz cilvēku sola visādas lietas, bet, kad pienāk, nekas nesanāk, vai nav, kā tu sagaidīji. Kādreiz tas ir, ja viņi tīšām to darīja viltības dēļ, kādreiz tas vienkārši ir nevarības dēļ, kādreiz tas ir citu apstākļu dēl, kur viņi nevarēja neko darīt.

Bet ar Dievu tā nav, jo Viņu neiespaido it nekas. Viņš ir Dievs. Ja Viņš kaut ko pasaka, tas notiks, vienalga, ko tu domā, vienalga, ko cilvēki dara, vienalga, kas notiek, ja Dievs saka, ka tā būs, tad tā būs!

Viņš ir Dievs. Viņa solījumi ir spēkā, Viņam ir segums. Viņš rīkojas pavisam savādāk nekā mēs. Paldies Dievam par to!

Pravieša Jesajas grāmatā mums ir brīnišķīgs atgādinājums. Dievs saka: **""Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi," saka Tas Kungs." (Jesajas 35: 8)**

Un katru reizi, kad es lasu šos vārdus, es domāju – paldies Dievam! Paldies Dievam! Paldies Dievam, ka mēs varam lūgt: *Kungs, ņem mani pie rokas un vadi*!

Jo es kādreiz domāju, kur es būtu, ja es būt gājis savu ceļu? Kur es būtu, ja to svētdien mācītājs nebūtu rādījis man ar pirkstu un teicis: *"Ko tas cilvēkam līdz, ka tas manto visu pasauli, bet pazaudē dvēseli?"* Es nebūtu šeit.

""Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi," saka Tas Kungs. "Cik augstākas ir debesis pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem, un Manas domas pār jūsu domām." (Jesajas 35: 8–9)

Tāpēc Jēzus māca mums lūgt – **"Tavs prāts lai notiek" (Mat. 6: 10b)**, jo Dieva prāts ir daudz labāks nekā mūsu. Viņš zina daudz labāk.

"Jo, kā lietus un sniegs nāk no debesīm un turp neatgriežas, pirms tas nav veldzējis zemi, to apaugļojis un tērpis zaļumā, ka tā dod sēklu sējējam un maizi ēdējam, tāpat tas ir ar Manu Vārdu, kas iziet no Manas mutes. Tas neatgriežas pie Manis tukšā, bet tam jāizpilda tas, ko Es vēlos, un jāizpilda savs uzdevums, kādēļ Es to sūtīju." (Jesajas 55: 10–11)

Dievs skaidri pasaka*: Mans Vārds, kas iziet no Manas mutes, Tas darīs to, ko Es esmu paredzējis, un nekas To nevar apstādināt*. Un tāpēc mēs varam pilnīgi piekrist psalmistam, kad viņš saka: **"Es priecājos par Tavu Vārdu" (Ps. 119: 162)**, jo tas ir droši.

Dieva Vārds pilda Dieva gribu. Dieva griba ir vienmēr laba, jo Dievs ir Mīlestība un Žēlastība. Un tur ir mūsu drošība – Tas nemainās.

Tas ir ceļa spieķis dārgs un svēts. Tas ir gaišums, kas apgaismo ceļu. Tas ir klints, kur tverties. Klints, uz kā mēs varam celt savu namu.

Atcerieties, Jēzus stāstīja par tiem diviem, kas cēla namu: viens uz smiltīm, otrs uz klints. Dieva Vārds ir tā klints, kur tverties. Tas ir neizsmeļams avots, vienmēr ir kaut kas jauns.

Katrreiz, kad tu lasi, tu ieraugi kaut ko, ko tu nekad neesi redzējis, jo Tas tevi uzrunā tajā brīdī, kur tu esi, jo Tas ir dzīvs. Un jo vairāk tu lasi un jo vairāk tu meditē uz To, tu priecājies par To, jo tu zini, un tu redzi, ka Tas ir patiesi.

Un vēl viena lieta par Dieva Vārdu: Dieva Vārds ir mūsu ierocis pret ļauno, mūsu ierocis pret kārdinātāju.

Toreiz, kad Jēzus tika no velna kārdināts, Viņš 40 dienas bija pavadījis tuksnesī ne ēdis, ne dzēris. Velns pienāca Viņam klāt: *Ja Tu esi Dieva Dēls, saki tiem akmeņiem, lai tie top par maizi un ēd, Tu neesi 40 dienas ēdis, tu esi izsalcis.* **(Mat. 4: 3)**

Jēzus paņēma zobenu – citēja Veco Derību: **“Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra Vārda, kas iziet no Dieva mutes.**” **(Mat. 4: 4c)**

Tad sātans mēģināja vēl ar 2 citiem kārdinājumiem, un Jēzus atbildēja: **“Stāv rakstīts” (Mat. 4: 4b). “Stāv rakstīts..”**! Viņš deva mums mācību, kā mēs varam cīnīties pret kārdinājumiem, pret velna uzbrukumiem un pasauli. **“Stāv rakstīts..”** – un es to nedaru, jo tas ir pret to, ko Dievs saka. **“Stāv rakstīts..”**!

Apustulis Pāvils māca: **“Beidzot – topiet stipri savā Kungā, Viņa varenajā spēkā. Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, lai jūs varētu pretī stāties velna viltībām. Jo ne pret miesu un asinīm mums ir jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā.**

Tāpēc satveriet visus Dieva ieročus, lai jūs būtu spēcīgi pretī stāties ļaunajā dienā, un, visu uzvarējuši, varētu pastāvēt.

Tātad stāviet savus gurnus apjozuši ar patiesību, tērpušies taisnības bruņās, kājas apāvuši ar apņemšanos kalpot miera evaņģēlijam; bez visa tā satveriet ticības vairogu, ar ko jūs varēsiet dzēst visas ļaunā ugunīgās bultas.

Ņemiet arī pestīšanas bruņu cepuri un Gara zobenu, tas ir, Dieva vārdu..” (Ef. 6: 10–17)

Dieva Vārds ir mūsu zobens, viss cits ir bruņas, kas mūs pasargā.

Dieva Vārds ir zobens. Mārtiņš Luters to labi zināja un tādēļ mūsu Baznīcas himnā, starp citu, viņš rakstīja šo pantu, un nobeigsim ar šiem vārdiem:

“*Lai būtu velnu diez kāds bars, kas mūs grib aprīt kāri,*
Mūs tomēr sarga Dieva Gars, Tas elles varai pāri.

Kas valda tumsībā, gan kaist viņš niknumā,
Bet ko mums padarīs? Dievs viņu nosodīs.
Viens Vārdiņš to spēj aizdzīt!”

Priecāsimies par Dieva Vārdu, jo tur ir mūsu dzīve. Lai Dievs mums palīdz! Āmen.